

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2011/11

Női csendesnap

Erősség

*„Jó az Úr, erősség
a szorongatás idején,
és ő ismeri a benne bízókat.” (Náhum 1,7)*

Isten ígéje nem elvont tantételek és mondások gyűjteménye. A mindenkori, életéért, megélhetéséért, szabadságáért, boldogságáért küzdő ember sorsát Istenéhez és embertársához fűződő viszonyán keresztül bemutató szent olvasmány. A választott nép nagy tapasztalata, hogy a szabadságot igazán értékelni és egyedülálló voltát a világ előtt bizonyítani csak ellenséges környezetben lehet. Ezért nem jó kérdés az, amit így kezdünk: Miért engedi meg Isten...? Az Úr megtanít bennünket a támadások idején arra, hogy megfelelő védelmet keressünk. Az ígénkben használt „erősség” védőbástyát vagy várat jelent, mely esélyt ad az éber védőknek a túlélésre. Igehirdetéseinkben gyakran használt alaptörténet egy asszonyról szól, aki mindenét elveszítette, és kétségbeesetten így kiállott fel: Az én Istenemen kívül már semmim nem maradt. A példázatbeli lelkigondozó felhívta a megkeseredett ember figyelmét a Római levél (8,32) igazságára: „Aki az ő tulajdon

Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon nem ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Az igazi védelem tehát nem a legtökéletesebben megépített vár vagy bunker, hanem a Mindenható és Örökkévaló Isten, aki Náhum idejében, Ninivével szemben és azután sok évszázadon át különböző újabb és újabb hordákkal, világbirodalmakkal szemben megtartotta és új reménnyel töltötte meg övéi szívét. Az „ismeri” a benne bízókat azt jelenti: partnerük, velük van, vállalja sorsukat, együtt küzd velük, győzelemre viszi ügyüket.

Ennek az évnek a vezérigéje a Róma 12,21 volt, ami a győzelemről szól („ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat jóval”). Csak annak van esélye az ilyenfajta diadalra, akit „ismer” az Úr, és aki nála keres menedéket.

Fölvethetné természetesen bárki, hogy ha az Úr a menedékünk, miért ért bennünket ebben az esztendőben annyi támadás. Miért kell aggodalommal gondolnunk egyházunk és intézményeink jövőjére miközben az egész világot érintő sok-sok gond közepette egyéni sorsunkban is van ok az aggodalomra. Olykor elfelejtjük a János evangéliuma elején található szavakat: „A világosság a sötétségben fénylik” és „gyertyát nem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék”. A próbatétel Isten áldott eszköze. A helyzetet különös módon nehezíti természetesen az, ha nem működik (hívő) emberi szolidaritásunk. Ha például a független kritikusok által is súlyosan alkotmányosértőnek tartott új egyházi törvényről egyes egyházi vezetők megértően szólnak, vagy arról úgy beszélnek, hogy „hazánk most egy jelentős mérföldkőhöz érkezett”. A jövőt nem látjuk biztosan, de afelől teljes mértékben meg vagyunk győződve, hogy Istennek terve, célja van velünk, megtart az ő országa számára, és számít a szolgálatunkra is a következő egyházi esztendőben is.

Iványi Gábor

**Isten népe továbbmegy egykori vezetői
(Mózes-Jézus) nélkül**

Kedves, boldog napot töltöttünk együtt október 15-én, Békásmegyeren, szokásos őszi, csendes napunkon.

Jó volt látni az ország különböző pontjairól érkezők ismerős, szeretett arcát, de új arcokat is, és a fiatal korosztály képviselőit.

Vadászi Ilona imádságával kezdődött alkalmunk. A Biblia Ó- és Újszövetségéből vettük példáinkat: Miként válik Isten népe felnőtté, éretté, a hívő élet kihívásaival szemben addigi vezetői nélkül. Három főcsoportra osztottuk mondanivalónkat:

1. Régi terhekkel nem lehet újat kezdeni
2. A Lélek vezet tovább
3. Másokat hordozó közösség

Józsué, Péter, Pál és Barnabás személye – élete foglalkoztatott bennünket elsősorban. Alaposan felkészült előadóink vezettek bennünket a beszélgetésben, a közös gondolkodásban: Boros Éva, Vattamányné Erzsike, Darukáné Anikó, Csiháné Julika, Szőkéné Olga, Vassné Jutka, Lakatos Anka.

Külön köszönet a békási gyülekezet asszonytestvéreinek gondoskodásukért, hogy testünket is jól tartották étellel, süteménnyel és gyümölcssel.

Iványiné Éva

***

Az egyháztörténelem nőalakjai

„Tele van az életem csodákkal” – beszélgetés Egyházunk történelmének élő tanújával, Vadászi Ilonával

– *Icas néniként ismer mindenki, hogyan lettél Ilonából Icas?*

– Iványi Péter nevezett így kisfiúként. Amikor megérkeztem hozzájuk épp mesét olvasott az aranytarajas kakasról. Felkiáltott: Icas, az arany-

tarajas! A név rajtam maradt. Néha még Tibor (bácsi) is tréfálkozva mondta: „Gyere Icas, aranytarajas barátom!”

– *Egyházunk ismert tagja vagy, mégis keveset tudunk arról, honnan jössz, honnan indult az életed.*

– 1930-ban születtem iparos családban, első gyerekként a négy körül. Nem voltunk jó módúak, sőt voltak idők, amikor kimondottan nélkülöztünk, de szüleim gyerekeik taníttatását tekintették igazi befektetésnek, így az orosházi evangélikus gimnáziumban érettségiztem.

– *Csípőficammal születted, derűs, a világra máig rácsodálkozni tudó emberé lettél. Hogyan dolgoztad fel ezt a hátrányt, honnan ez a nyitottság?*

– Elemista koromban a sántaságom miatt csúfoltak a gyerekek. A tanítónőm odavont magához és azt mondta. „Sose szégyelld azt, amiről nem tehetsz, és amin nem tudsz változtatni.” Ez a mondat egy életre segített elfogadnom magam, a helyzetem. A fogyatékoságomnak sok jót is köszönhetek. Éveket töltöttem különböző kórházakban, mivel szüleim mindent meg akartak tenni a gyógykezelésemért. Sok olyan emberrel megismerkedtem ott, akik támogatták látókörömet. A betegségemnek köszönhetem, hogy kinyílt számomra a világ.

– *Evangélikus létedre miért lettél a methodista egyház tagja?*

– Gimnazista voltam, amikor Nagyszénáson segédlelkészkedet Roszik Mihály. Ébredési idők voltak, és ő nagy buzgósággal foglalkozott a fiatalokkal. Amikor elhelyezték egy 40-50 fős ifjúsági csoport maradt utána. Mivel mi voltunk a gimnazisták, a magukra maradt fiatalok az öcsémet, Bandit, és engem kértek meg, hogy vezessük ezt a csoportot.

Tibor, aki akkor már a methodista egyház szolgálatában állt sokszor megfordult Nagyszénáson, egy családnál tartott alkalmakat. Meghívtak bennünket és nagy hatást gyakorolt ránk, Tibor komolysága, szentségre törekvése. Amikor feleségül vette Magdit és Szolnokra kerültek, kértek, segítsék nekik, pusztán azzal, hogy Szolnokon helyezkedem el és az ottani gyülekezetbe járok. Egynek éreztem magam velük, így felvételemet kértem a methodista

egyházba, és a szolnoki gyülekezet egyik alapító tagja lettem.

– *Hogyan jött létre a szolnoki gyülekezet?*

– 1949-ben vett a MME a József Attila úton egy háromszobás házat, majd odahelyezték Tibort Magdival együtt, hogy végezzenek missziós, gyülekezetépítő munkát. Tibor a hétköznapi élet minden területét felhasználta a kapcsolatteremtésre, bizonyoságtételre, hívogatásra. Az irodáját rendeztük át mindig gyülekezeti helyiségnek és ott folytak az alkalmak. Amikor 1957-ben Nyíregyházára kerültek a semmiből egy közel 20 tagból álló közösséget hagytak maguk után.

– *Te hogyan élted szolnoki éveid?*

– Jártam a gyülekezetbe, segítettem Magdinak a háztartásban. Öt gyerekük született ott, szükség volt a segítségre, így lettem szinte családtag náluk. Munkát is vállaltam. Teljes naivitással kezdtem el állást keresni, mentem az utcán, ahol láttam, hogy munkahely van, oda bementem és megkérdeztem, tudnának-e alkalmazni. Az első munkahelyem fél év után megszűnt, egy éjszákát szinte végig imádkoztam, hogy adjon az Úr másikat. A következő napok egyikén bementem egy vállalathoz. Ahogy az udvarán botorkáltam találok egy asszonnyal, akik már többször látogatta a bibliaóránkat. Egymásra meredtünk és egyszerre kérdeztük a másiktól: „Hát te, mit keresel itt?” „Állást” - válaszoltam én, „A férjem itt az igazgató!” - mondta ő. Így lett állásom. Eleinte a raktárban dolgoztam, az igazgatóval többször találkoztam és bántotta fületem, ahogy káromkodott. Amikor négy szemközt voltunk azt mondtam neki: „A Bibliában az áll, hogy nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki az ő nevét hiába felveszi és én szeretném megkímélni az igazgató elvtársat ettől a büntetéstől.” Bevallom féltem a következményektől, egy éjszákát ismét végig imádkoztam. Egy hónap múlva hivatott az igazgató, de ahelyett, hogy kirúgott volna, megkért, legyek a titkárnője.

(folytatjuk)
Szabó Ildikó

Mind jó, amit Isten téstén! – Bach kantátáinak nyomában

Bach e kantátát, amely a műjegyzékben (BWV) a 98-as sorszámot kapta, 1726. november 10-ére komponálta. Az öt tétel elrendezése szokatlan: nem korállal, hanem egy áriával záródik. A kóruskorál – hangsúlyozva az isteni *tett* meghatározó jelentőségét – a nyitótételben hangzik el:

1. Korál: *Mind jó, amit Isten téstén! / Akaratát követem: / Amit végez, mindenképpen / Megnyugvással vehetem. / Ő Istenem, / Ínségemben / Minden bajból kiragad; / Reáhagyom magamat.*

Érdemes a következő tenor-recitativo dallamát a szövegre is figyelve hallgatni. A melódia sóhajszerű hajlításai a „kín” (Qual) és a „félelem” (Angst) fájdalmas intenzitását érzékeltetik, az isteni „hatalom” (Macht) és maga „Isten” (Gott) kiemelkedő, magas „égi” hangokon szólal meg, az „övéit” (Seinen) szó simogató, öthangú dallamhajlítása az Atya szeretetteljes gondoskodását festi:

2. Recitativo: *Ó Isten! Mikor fogsz / Szenvedéseim kínjától, / Félelmemtől megszabadítani? / Meddig kell még éjjel nappal / Segítségért kiáltanom? / És nincs földi megmentő! / Az Úr mindazok közelében van, / Akik hatalmában / És kegyelmében bíznak. / Ezért bizalmamat / Egyedül Istenre építem, / Aki övéit soha el nem hagyja.*

A szóló-oboával kísért szoprán-ária is a könnyek és a bizakodás kettősségét bontja ki. Az előző tételben hallhattuk, az egyetlen szótagra énekelt többhangú dallammal (melizmával) milyen jelentőssé tehet egy szót Bach. Ebben az áriában ez a gyakorlat különös módon valósul meg, fokozatosan kibontakozva: a „sírní” (*weinen*) szó első tagja fájdalmas, 12-hangú dallamot kap, az Isten létezése felett érzett öröm – „él” (*lebet*) – 21-hangú melódiával ujjong, majd az utoljára elhangzó „ne sírjatok!” vigasztalásra váró, zokogó melizmája már 31 (!) hangból áll:

3. Ária: *Ti szemek, ne sírjatok tovább! / Hiszen nehéz igámat / Türelemmel hordom. / Az Isten, az Atya él, / Övéi közül / Egyet sem hagy el. / Ti szemek, ne sírjatok tovább!*

Az alt-recitativo Jézus *Hegyi beszédének* egy fontos gondolatával vigasztalja és biztatja a hívőket:

4. Recitativo: *Isten szíve bővelkedik / A könnyörültben; / És ha panaszos ajkat hall, / Mely a kereszt fájdalmát / Hitben és bizalomban zokogja, / Akkor majd megszakad szíve, / S bizonytalansággal megszán bennünket. / Megtartja szavát; / Hisz' mondta: „Kopogtassatok, / És megnyitják nektek!” / Ezért aztán ekképpen, / A legnagyobb szükségben leledzve, / Szíveteket egyedül Istenhez emeljétek!*

Bár e kantáta nem kórus-korállal ér véget, a basszus-ária – a záró jelleget erősítve – a „*Jézusomat nem hagyom el – Meinen Jesum lass ich nicht*” kezdetű korál dallamát írja körül, a hívő legfontosabb teendőjét, Krisztus követését megvallva:

5. Ária: *Jézusomat nem hagyom el, / Míg csak engem / Meg nem hallgat, vagy meg nem áld. / Egyedül Ő / Véd meg mindentől, / Ő óv meg a gonosztól.*

Göncz Zoltán

***

Változó nevek

Arthur von Bergen önéletrajza
(folytatás)

Evangélizációt tartottam a szép Appenzeller vidékén. Pestalozzi szép falujából pompás kilátás nyílik a dombvidékre, olyan látvány, ami hevesen megdobogtatja a szívemet.

Egyidős ember jött az istentiszteletre. Úgy tűnt, senki nem ismeri. Hamar kiderült, hogy hívő. Említettem neki, hogy a Jura hegység környékéről származom. Az idős ember boldogan odalépett hozzám.

„Én is a szép Freibergből jövök” – mondta ragyogó arccal.

Ettől kezdve kétszeresen érdeklődött, és feszült figyelemmel követte az igehirdetést. Összejövetel után boldogságtól sugárzó arccal, ujjongva jelentette be: „Isten ma békét ajándékozott nekem.”

Vele örültem. Élménye még erősebben összekötött minket. Meghívott az otthonába, a követ-

kező dombon fekvő falucskába. Szívesen éltem a meghívással. Beszédtémánk a Biblia volt, és hogy a Szentírás mit tanít nekünk. Drága, értékes időt töltöttünk együtt.

Végül szóba hozta Jákóbot, akit hazugnak és gonosz csalónak titulált. Hevesen méltatlankodott, hogyan igyekezett Jákób minden módon megszerezni az elsőszülöttségi jogot és az áldást.

„Ó, jaj – gondoltam -, ez az ember valószínűleg ilyen tanítást hallott. Hogy tudnám megértetni vele, mit tanít erről a Biblia anélkül, hogy megbántanám?”

Szívemben az Úrhoz kiáltottam segítségért és bölcsességért, hogy választ adhassak vendéglátómnak, s ugyanakkor meg ne botránkoztassam.

„Ez érdekes – kezdtem. – Ha a Bibliát olvasuk, a nevünk újra meg újra változik.”

„Hogy érted?” – tudakolta.

„Szívesen nevezem magam Ábrahámnak, mert az ígéretet: *Megáldlak téged!* magamra vonatkoztatom.”

Ezt rögtön megértette, és hozzátette: „Szerelem Dávidnak nevezni magam, mert rám is érvényes: *Az Úr az én pásztorom.*”

Felsoroltunk néhány nevet, amiket áldásokhoz és ígérekhez kötöttünk.

Végül megkérdeztem: „Nevezted már magad Lábánnak is?”

Elszörnyedve tiltakozott.

„Én viszont már viseltem a Lábán nevet. Amikor Lábán Jákób után nyomult, Isten megintette: *Vigyázz magadra, Jákóbbal másként ne beszélj, csak barátságosan!* (német fordítás).

Öreg barátom elnémult. Aztán megpárásodott szemmel így szólt: „Viselni akarom én is a Lábán nevet, de segítened kell.”

Végül arra a megegyezésre jutottunk: ott, ahol Isten a Biblia egy személyét nem korholja viselkedéséért, mi sem akarunk elmarasztaló ítéletet mondani.

Hit életünknek szüksége van ugyanerre az elvre. Ahogy Jákóbnak fel kellett vennie az elsőszülött ruháját, úgy van szükségünk nekünk az igazság öltözetére, mert Krisztus a mi igazságunk. Ezzel a ruhával állhatunk meg az Atya előtt. Le kell tennünk a bűnös nevet, és felvennünk Isten gyermekének nevét. Nálunk is szó van egy csodá-

latos örökségről, ami születésünktől kezdve nem jár nekünk, viszont elfogadhatjuk, mint ingyen ajándékot. Kegyelemből vagyunk Isten örökösei és Krisztus örökös társai.

Az idős férfi testvér már nem sokáig élt, de még nagy áldást jelentett gyülekezete számára.

(folytatjuk)

Fordította: Iványi Tiborné

***

ÉLETET AZ ARANYÉREMÉRT

Egy újságcikkben, mely a Los Angeles-i olimpia előtt a sportolók felkészítéséről szólt, találtam egy megdöbbentő részletet. Egy USA-beli orvos magánkezdeményezésként megkérdezett száz futót, hogy készek lennének-e egy bizonyos drogot szedni, mely egy éven belül megölhetné őket - ha az garantáltan olimpiai győzelemre segítene. A futók fele késznek mutatkozott arra, hogy egy aranyéremért kockára tegye az életét. Az olimpiai győzelem dicsősége fontosabb volt számukra, mint az életük.

Azoknak az embereknek az élete, akik Jézus Krisztusra bízta magukat, ugyanígy egy győzelemről szól: Isten győzelméről régi lényük felett. Pál apostol írja a korinthusi híveknek: „Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek” (1.Kor.9,24). Pál a keresztyénséget futópályán folyó versenyfutáshoz hasonlítja. Az a görög szó, ami itt áll, megfelel a „stadion” kifejezésnek. Lehetséges, hogy Pál részt vett néhány ilyen versenyen. Ebből von le következtetéseket a Krisztust követő életet illetően. - Azok, akik Krisztusban hisznek, nem elégedhetnek meg azzal, hogy a bűnük meg van bocsátva és ezzel bizonyos mértékig biztosítva van a „stadion”-ba szóló belépőjegyük. Pál arra szólít fel, hogy Isten akaratának megfelelően rendezzük be

az életünket. Nem csupán nézők vagyunk - sem ami életünket, sem ami hitünket illeti - hanem Isten azt akarja, hogy segítségével a győztesekhez tartozzunk. Ennek nincs köze a törvényeskedő teljesítménykényszerhez; ez Krisztusnak átadott életünk kényszerítő erejű önkéntes következménye. Mindenesetre ehhez tartozik annak feladása, ami keresztyén voltunk kibontakozását akadályozza. Aki Isten győzelmét meg akarja tapasztalni az életében, az nem jut előre anélkül, hogy az Istennel való intenzív beszélgetésre időt szánna. Nem ragaszkodik többé kedvenc bűneihez; kéri fogja Istent, hogy szeretetlenségét helyettesítse Krisztus szeretetével; felhagy mások kritizálásával és az ítélkezéssel, a kényelem karosszékét hátratólja, hogy bevesse magát Krisztusért, a gyülekezetért és az evangélium ügyéért. Aki csak fél szívvel küzd, ne csodálkozzon, ha utoljára éri el a célvonalat. Pál azt mondja: „Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant” (25. vers). Ha a versenysportolók készek arra, hogy egyetlen aranyéremért életüket kockáztassák, ne álljunk-e mi kész örömet Isten szolgálatára, hogy Krisztus abban győzelmet arathasson? Nem azért, hogy az emberek elismerjenek, hanem hogy életünkön látható legyen, ki az Isten, akinek szolgálunk. És mert tudjuk, hogy „munkánk nem hiábavaló az Úrban” (1.Kor.15,58b). (W.Buchwald)

A türelemnek megvan az ára

Egy fiatal metodista prédikátort meglátogatott a püspöke. A látogatás végén megkérdezte a püspök: „Nos, fiam, van valami, ami nyugtalanít, amiért imádkozhatok?” „Igen”, hangzott a válasz. „Valahogy nincs meg a kellő a szükséges türelmem a gyülekezethez. Sok álmod és tervem van, de mintha a gyülekezet tagjai nem lennének vevők rájuk. Mozdíthatatlannak látszanak és bánt, hogy mindig a fékre lépnek, ha valamit változtatni akarok. Püspök úr, imádkozzon értem, hogy Isten ajándékozzon meg türelemmel.”

A püspök és a fiatalember letérdeltek és a püspök imádkozni kezdett: „Drága Uram, kérlek adj ne-

hézskéket ennek a fiatal testvérnek az életébe! Kérlek, ajándékozz neki szenvedést! Kérlek, hass oda, hogy problémák és támadások ériék! Kérlek hozd rá a próbák sokaságát!”

A fiatal lelkész félbeszakította: „Állj! Én türelmet kértem, nem nehézségeket, próbákat és támadásokat.”

Erre így válaszolt a püspök: „De fiam, a Bibliában az áll: 'Szenvedések által tanulunk türelmet.' Ha türelmet akarsz, tudomásul kell venned, hogy az ingyen nem kapható. Az étellel járó nehézségek és támadások, ezek tesznek téged türelmes emberré.” (T.Campolo)

Fordította: Czövek Olivérné

***

ÚJ SZÉCHENYI TERV

(Abaújkér)

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség által kiírt „Tanodaprogramok támogatása” című, TÁMOP-3.3.5/A-08/1 kódszámú pályázaton 21.994.950 Ft-ot nyert.

Projekt megnevezése: „Együtt egymásért”

A projekt időtartama: 2009.12.01-2011.07.15.

A program célja az iskolai lemorzsolódás csökkentése, a továbbtanulási utak megerősítése a halmozottan hátrányos helyzetű, roma, valamint a gyermekvédelmi gondoskodás alatt álló tanulók körében. Egy kirekesztésektől mentes, befogadó légkör biztosítása, mely a bizalmas kapcsolati rendszer által elősegíti a személyiség szabad kibontakozását és a készségfejlesztést, ezáltal növelve a formális iskolai keretekbe történő integrálódás esélyét. Továbbá a résztvevő tanulók személyes helyzetére szabott nevelést, személyiségük fejlesztését biztosítják, ahol lehetőség van a képességeik és érdeklődésük alapján szervezett tehetségkibontakoztatásra.

A program megvalósult és 2011. július 11-én lezárult. A program során a bevont tanulóink körében következő eredményeket értük el:

- iskolai bukások száma csökkent
- továbbtanulók száma nőtt
- tanulmányi eredmények javultak.

Tanulóinkkal ez idő alatt mikulás, karácsonyi, húsvéti és sport rendezvényeket tartottunk. 2010. év nyarán 1 hetes táborozáson vettünk részt Tokajban, kirándultunk Nyíregyházán, Hortobágyon, Hejcéen.

2010. április 22.-én Föld napja programot szerveztünk, amikor a tanoda diákjai és dolgozói járták Abaújkér utcáit, minden nem oda illő hulladékot, szemetet összeszedtek. A lakosok csokoládét, üdítő italokat, süteményeket osztogattak. A nap hátralevő részében a környezetvédelemmel kapcsolatos plakátokat nézegettük, amit a gyerekek készítettek a már meghirdetett projektre.

Az év végi mérések és a program lezárását követő kiértékelésen megállapítottuk, hogy eredményesen zártuk a projektet, a bevont tanulókkal a kívánt célt megvalósítottuk.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

November 1. kedd **Zs 119,153-160**

„Te perelj peremben és ments meg...” (154)

Ha egyedül kell megállnod a nálad hatalmasabb előtt, kevés az esélyed, még ha igazad lenne is. Védőre van szükséged, aki sikerrel harcolhat igazadért. Gondoltál-e rá, hogy a Mindenható Isten nem hagyja ügyedet sárba tiporni? Hívd segítségül bizalommal!

November 2. szerda **1 Pét 2,18-25**

„Krisztus...szenvedett éretetek, néktek példát hagyván, hogy az Ő nyomdokait kövessétek...” (21)

A győzelemért („sikerért”) meg kell szenvedni – tartja a hétköznapi mondás. Isten nem felülről szemléli kínlásainkat, hanem Krisztusban példát adott az értelmes szenvedés elfogadására és önmagunk legyőzésére. Nem szenvedünk, de a szenvedés nem gátolhatja meg semmi jó elérését.

November 3. csütörtök **1 Krónika 16,34-36**

„Tarts meg minket szabadító Istenünk..., hogy... dicsekedhessünk...” (35)

A hívő ember e világgal folytatott harcában az Isten segítségével elért győzelem nemcsak megkönnyebbülést hoz. Alkalom arra is, hogy a világ elé tárhassuk megtapasztalásunkat: az Úr soha nem hagy cserben. Igen, Mennyei Atyánk, tarts meg minket, hogy dicsekedhessünk Veled!

November 4. péntek **Ézs 44,21-28**

„Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj éhhozám, mert megváltottalak.” (22)

A hit sokkal több, mint Isten létének elismerése. Mikor adsz végre hitelt az igazmondó Isten kijelentésének, hogy csakugyan eltörölte bűneidet és ingyen kegyelméből valóságosan és végérvényesen megváltott!?

November 5. szombat **II Kir 19,28-34**

„Megoltalmazom e várost, hogy megtartsam azt, énérettem...” (34)

Gyakran kísért, hogy méltatlanok vagyunk (bűneink, mulasztásaink miatt) Isten oltalmazó együttműködésére. Ha nem találná bennünk a segítsé-

mélto okát, akkor önmaga öröktől való jóságából fakadóan áll mellénk.

November 6. vasárnap „Ítélet vasárnapja”

II. Kor 6,1-2

„Íme itt a kellemetes idő, íme itt az üdvösség napja!” (2)

Nincs fájdalmasabb tapasztalat, mint annak felismerése, hogy végzetesen lemaradtunk valamilyen egyedülálló lehetőségről. Urunk kegyelmének elfogadása, a győzelmes hívő élet megkezdése minden percben időszerű. Mikor ismered fel, hogy azonnal elindulhatnál!?

November 7. hétfő **I Kró 17,15-27**

„...mivelhogy te, Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindörökké.” (27/b)

A templom építésén fáradozó Dávid imájának zárószavai ezek. Vele együtt gondolunk most hanyatott sorsú kis közösségünkre mi is. Az, Aki az elmúlt évtizedekben nem vonta meg áldását tőlünk, áldja meg eleink emlékét is és utódainkat is minden áldásával, sőt tegyen áldottá, áldást árasztóvá minket!

November 8. kedd **Ésaiás 30,18-26**

„Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok...” (18)

A „hosszútűró szeretet az az isteni tulajdonság, mely minden ésszerű határon túl is reménykedik megtérésünkben és az igazság diadalában. Csak rá kell döbbernünk, hogy Isten türelmes várakozása azt jelenti: nekünk nincs mire várunk. Dönthetünk mellette még ma is. Igen, aki nem tette még meg, döntsön mellette ma!

November 9. szerda **5 Móz 30,1-9**

„...öröme lesz benned a te jódra, amiképpen öröme volt a te atyáidban.” (9)

Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a nagy történelmi elődökkel lezárult a tanulságos, követésre méltó életek sora. De a Teremtő nemcsak a hajdani hithősökben gyönyörködött! Örömet akar találni bennünk is, a mai kor tanítványaiban.

November 10. csütörtök **Ámós 5,6-15**

„...állítsatok vissza a kapuban az igazságot, talán megkegyelmez az Úr...” (15)

Szörnyű tapasztalat, ha eluralkodik a zsarnokság és törvénytelenység. Ha buzgón imádkozunk is, ne feledjük, hogy a földön a mi dolgunk „helyreállítani” az igazságot. Persze ehhez le kell győznünk gyávaságunkat és kishitűségünket. De megéri!

November 11. péntek **Ezékiel 36,24-27**

„...adok néktek új szívet, és új lelket...” (26)

Nem adhatunk magunknak új szívet és nem változtathatjuk (javíthatjuk) meg a régit. Új teremtésnek kell végbemennie. Isten kész erre. Íme megígérte! Vedd el hálás szívvel!

November 12. szombat **Zsolt 119,105-112**

„Az én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek világossága.” (105)

Hogyan található „haza” az ismeretlen tájon és a világra egyre inkább leszálló éjszakában a vándor, ha nincs megfelelő világító eszköze? A világ útvesztőjében vajon akad-e alkalmasabb „lámpás”, mint Isten szent igéje!?

November 13. vasárnap **2 Kor 5,1-10**

„...mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék...” (10)

A mondat egyik fele nyugtalanító kényszerről árulkodik: nem kerülhetjük el a számadást. A másik rész viszont vigasztalás és reménység: Krisztus jutalommal készül a találkozásra...

November 14. hétfő **Apcs 14,8-18**

„...Isten...nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jótévőnk volt...” (17)

A figyelmes, nyitott szívű ember a természet jelenségeiben és szépségeiben is felismerheti Isten irántunk való rendíthetetlen jóságát és szeretetét. Nem szükséges más „bizonyíték” arra, hogy körülvesz érdeklődő vonzalmával, mint ha például a hosszú aszály után elered az eső...

November 15. kedd **Jakab 5,13-18**

„...a hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett el, megbocsátatik neki.” (15)

A „megtartatás”, a felépülés, a bűnök megbocsátása Isten illetékességi köréhez tartozik. Mégis, a

hitből fakadó ima is nélkülözhetetlen. Így válhatunk a gyógyító „orvos” asszisztenseivé.

November 16. szerda **Ró 5,6-11**

„...mikor ellenségei voltunk, megbékültünk Istennel az ő Fiának halála által...” (10)

Örök emberi félelem, hogy Isten békülékenysége is korhoz, népcsoportokhoz és az ember állapotához igazodik. Isten Fiának közbenjárása „sikeres”. Ma is érvényes a feltétel nélküli atyai kegyelem és elfogadás.

November 17. csütörtök **Mt 24,1-14**

„De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” (13)

Kár lenne menet közben feladni. Az állhatatosságot fordíthatnánk kitartásnak és következetességnek is. Ami közelebb visz a győzelemhez, ami egy lépésnyi távon a célt szolgálja, amellet érdemes az utolsó szakasz végéig kitartani. Képes vagy „végigcsinálni”!

November 18. péntek **Sof 3,9-20**

„Az Úr, a te Istened...erős...megtart; örül te rajtad...” (17)

Buta emberi szólásmondás, hogy bizonyos bajokon „az Isten sem tud segíteni”. A túlzással a teher rendkívüli voltát szemléltetnénk, de megfélemlünk arról, hogy az Úr „erős” és nem emberi mértékkel mérhetően az. Buzgón kérünk ma: tarts meg bennünket!

November 19. szombat **Zsolt 113**

„...magasságban lakozik...magát megalázva tekint szét mennyen és földön...” (5.6)

Az igazi nagyság soha nem felfuvalkodott és irtalgatlan. Hatalma megkérdőjelezhetetlen, ezért nem kell azt félelemkeltéssel tudatosítania senkiben. Ha Isten így kezel bennünket, vajon isteni és hiteles-e a gögös és fölényes földi magatartás?

November 20. vasárnap **Luk 12,35-38**

„Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva.” (35)

Bizonyos tekintetben mindig készen kell állnunk a „költözés”-re. Kellékeink a megfelelően összeállított („jól felöltött”) lelki ruha – a hívő, krisztuskövető erények, és az Isten ígését jelképező világitásra alkalmas lámpa. Másként kockázatos lenne „útra kelni”.

November 21. hétfő **Mt 24,32-44**

„...nem vettek észre semmit...” (39)

Mai igénk is az éberséget és megfontolást helyezi szívünkre. Intő jel, hogy az eddigi legnagyobb világkatasztrófa váratlanul érte az emberiséget, ez a könnyelműség megismétlődhet. Nincs, „laza” nap. Mindig légy készen!

November 22. kedd **I Kor 15,35-50**

„...elvetetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben...” (43/b)

A születés a földi, fizikai kezdet. A feltámadás a minőségi váltás – Pál szerint az anyag „lelki” megújulása, az „erőtlenség” feletti diadal, az „erő” megjelenése. A feltámadás most hit-kérdés. A bennünk végbemenő lelki feltámadás jelenti a „tapasztalatot”. Semmit nem veszíthetsz avval, ha kész vagy nyitni Isten új étellel kapcsolatos ígéretei irányában.

November 23. szerda **I Móz 4,8-16**

„...őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?” (9/c)

Szállóigévé lett a testvérgyilkos Káin kérdése, a másik sorsáért való felelősség elhárításának örök, üres szava. De kijelentése szembesít is bennünket ösztönös felismerésünkkel: még a magunk irigységével és versengő hajlamunkkal szemben is véde-nünk kell a másik alapvető emberi jogait.

November 24. csütörtök **Mt 25,14-30**

„...elástam a te talentumodat a földbe...” (25)

A másik két megbízott számára nem volt hangsúlyos, hogy a talentum nem az ő, hanem megbízójuk tulajdona, mert olyan lelkesedéssel forgatták a rájuk bízott vagyont, mintha a sajátjuk lett volna. Nem arra kaptak isteni értékeidet, hogy makulátlanul őrizgesd azokat eredeti „árfolyamukon”, hanem hogy kamatoztasd azokat annak mindenféle kockázatával együtt.

November 25. péntek **5 Móz 5,24-33**

„Vajha így maradna az ő szívük, hogy félnének engem.” (29)

A Sínai hegyen történt törvényadásra emlékszük vissza a búcsúzó Mózes. Abban a pillanatban a nép felismerte, hogy a vezetője által hirdetett isteni kijelentés az életét jelenti. Vannak ilyen pillanatok mindannyiunk életében. Bárcsak el nem múltának ezek a megvilágosodásaink!

November 26. szombat **Jóel 2,**

„...örvendezetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben...” (23)

Ha szeretünk valakit, soha nem tud alkalmatlan pillanatban érkezni. Mindig örülünk jelenlétének. Arról nem is beszélve, ha soha nem üres kézzel toppan be. Mennyei Atyád ma is találkozni akart veled...

November 27. Advent első vasárnapja **Zak 9,1-17**

„Íme jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő...” (9)

Ma ismét a kivételes vendég érkezése felett örvendezünk. De most lelkesedésünkbe egy kis megilletődés is vegyül, hiszen az érkező egyben „királyunk” is, akinek nemcsak vendégszeretettel, hanem hódolattal, szolgálattal és engedelmességgel is tartozunk.

November 28. hétfő **És 2,2-4**

„...az utolsó időkben...nép népre kardot nem emel; és hadakozást többé nem tanul.” (2.4)

A próféta által megjövendölt „általános leszerelés” nem a mennyben, hanem már itt a földön megvalósul. Mindannyian vágyakozunk ez után. Tudjuk, hogy nem harciasságunk ellenére, hanem a békéért tett erőfeszítéseink eredményeként és Isten segítségével valósulhat meg mindez. Ezért ne csak álmodozunk róla és sóhajtozunk érte, hanem fogjunk hozzá, a kezdő lépéseket közvetlen (akár ellenséges) környezetünkben egyértelműen megtéve.

November 29. kedd **Máté 5,17-20**

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.” (17)

Jézus nem „tért ki” zsidóságából, és nem volt „valásújító”. Tanítása, az Evangélium, és az egész Újszövetség azt hirdeti, hogy a formális vallásosság és a hagyományok üres őrizgetése helyett vegyük komolyan szent elhatározással az isteni kijelentést, amit a törvény és a próféták által közölt a világgal.

November 30. szerda **Kol 1,9-14**

„...járjatok méltóan az Úrhoz...minden jócselekedettel gyümölcsöt teremvén és növekedvén az Isten megismerésében.” (10)

A hívő élet végső célja és programja nem a megterés. Az a kezdet. De meg ne állj ezen a csodála-

tos és felszabadító ponton. Folytasd nap mint nap, amit elkezdted. Teremj jó gyümölcsöket, válj érett hívő felnőtté, ismerd meg a lehető legteljesebben Mennyei Atyádat, kövesd mind ebben Mesteredet a Megváltó Jézust! (ig)

***

HÍREK, IMATÁRGYAK

Szeptember végén sokadik látogatására érkezett a Kline házaspár, valamint Frank fiuk. Részt vettek az egyházunk hivatalos bejegyzésének 30. évfordulójára rendezett ünnepségen, éves közgyűlésünkön, istentiszteleteinken, s az Oltalom Karitatív Egyesület munkatársaival együtt töltötték október második hétvégéjét.

Örömet és bátorítást jelent számunkra, hogy Kneldrith és Bruce 90. életévükhöz közeledve is megtették ezt a hosszú utat, és folyamatosan szívükön viselik munkánkat az Egyesült Államokból.

***

Előző számunkban az egyperces áhítatok alól lemaradt a szerző: Iványi Tibor neve.

***

„Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam... Zengedeztetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent emlékezetét.” Zsolt. 30,2.5

Október elsején több százan gyűltünk össze egyházunk budapesti központjában, hogy megemlékezzünk a 30 évvel az előtti jelentés eseményről: ekkor jegyezték be ugyanis a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösséget hivatalosan.

Többen megemlékeztek az akkori időkről és körülményekről, melyekhez hasonló bizonytalanságot tapasztalunk sajnos ma is, amikor egyházi státuszunk elismerése veszélybe került.

Lelkészeink és a meghívott vendégek hozzászólásai közben Kézdy György színművész, a Wesley Károly Kórus és a Wesley Schola szolgálata színesítette a programot.

A közös ebéd közben a DzszenTrió együttes varázsolt oldott hangulatot az udvarra. 4 órakor a Fiumei úti temetőben sírkő avatással emlékeztünk meg elhunyt

szeretteinkről: Iványi Tiborról, a MET első, alapító elnökéről és feleségéről, Sinka Magdolna költőről.

***

Október 5-7-ig éves közgyűlést tartottunk Nyíregyházán, ahol a helyi gyülekezet vendégszeretét élvezhették a résztvevők.

6-án sor került csaholci kápolnánk felszentelésére, 7-én, pénteken délben pedig egy emléktábla-avatást követően nyíregyházi épületünk nagytermében is megemlékeztünk egyházunk harminc esztendővel ezelőtti elismertetéséről – hiszen itt volt akkor a központunk.

***

Október 9-én került sor mándoki imatermünk felszentelésére. Ezt az épületet nyáron holland önkéntes fiatalok újítták fel, s a helyi testvérek nagy örömmel vették birtokukba.

TARTALOM

Erősség	1
Isten népe továbbmegy...	2
Az egyháztörténelem nőalakjai	2
Mind jó, amit Isten téssen	3
Változó nevek	4
Életet az aranyéremért	5
A türelemnek megvan az ára	5
Széchenyi terv	6
Még egy perc Isten jelenlétében	7
Hírek, imatárgyak	10

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó u. 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu metegyhaz@wjlf.hu

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkeszi hivatalban.